

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ὁ τὸν Θεσβίτην Ἡλίαν, πυρίνω ἄρματι, ἀπὸ τῆς γῆς οἰκτίρμων, μεταθέμενος Λόγε, ταῖς τούτου ἰκεσίαις, σῶσον ἡμᾶς τοὺς πιστῶς σὲ δοξάζοντας, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας χαρμονικῶς, θείαν μνήμην καὶ σεβάσιμον. (Δίς)

Οὐ συσσεισμῶ ἀλλ' ἐν αὔρα, λεπτῇ τεθέασαι, Θεοῦ τὴν παρουσίαν, Ἡλιοῦ θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι, ἄρματι δέ, ἐποχούμενος τέθριππος, τὸν οὐρανὸν διῖπεύεις ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος θεόπνευστε. (Δίς)

Τοὺς Ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, ξίφει κατέσφαζας, τὸν οὐρανὸν τῇ γλώττῃ, ἐπὶ γῆς τοῦ μὴ βρέχειν, ἐπέσχες ζήλω θείῳ πυρπολυθείς, Ἐλισαῖον δὲ ἐπλησας, τῆς μηλωτῆς ἐπιδόσει διπλῆς σοφέ, Ἡλιοῦ ἐνθέου χάριτος. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Βυζαντίου

Δεῦτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῶ τῶν θεηγόρων Προφητῶν, ψαλμικῶς ἄσωμεν ἑναρμόνιον μέλος, τῷ τούτους δοξάσαντι, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ἀναβοήσωμεν, Χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε, καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἡλία μεγαλώνυμε, Χαίροις ὁ διπλῆν τὴν χάριν Παρὰ Θεοῦ κομισάμενος, Ἐλισαῖε πανσεβάσιμι, Χαίρετε ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ προστάται καὶ ἰατροί, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περιστάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυτρώσασθε, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν πανέορτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τις μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον, ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεῖς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνῇ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν γ' τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κέφ. 17, 1-24)

Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ τὸν Προφήτην, καὶ εἶπε πρὸς Ἀχαάβ, Ζη Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ὃ παρέστην ἐνώπιον αὐτοῦ σήμερον, εἰ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ ὑετός, εἴ μὴ διὰ στόματός μου. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγων, Πορεύου ἐντεῦθεν κατ' ἀνατολάς, καὶ κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τῷ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου, καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ, καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι τοῦ διατρέφειν σὲ ἐκεῖ. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, ἐπὶ πρόσωπον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ οἱ κόρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τὸ πρωῖ, καὶ κρέας τὸ δείλης, καὶ ἐκ τοῦ χειμάρρου ἔπινεν ὕδωρ. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, καὶ ἐξηράνθη ὁ χείμαρρος, ὅτι οὐκ ἐγένετο ὑετὸς ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγων, Ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Σαρεφθὰ τῆς Σιδωνίας, καὶ καθίσθη ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ ἐντελοῦμαι γυναικὶ χήρᾳ τοῦ διατρέφειν σε. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεφθὰ, εἰς τὸν πύλωνα τῆς πόλεως. Καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυνὴ χήρα συνέλεγε ξύλα, καὶ ἐβόησεν Ἡλιοῦ ὀπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπεν αὐτῇ. Λάβε δὴ μοὶ ὀλίγον ὕδωρ εἰς

ἄγγος, καὶ πίομαι. Καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν. Καὶ ἐβόησεν Ἐλιοῦ Ὁπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπε. Λήψη δὴ μοὶ καὶ ψωμὸν ἄρτου ἐν τῇ χειρὶ σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνή, Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς σου, εἴ ἔστι μοὶ ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἢ ὅσον δρᾶξ ἀλεύρου ἐν τῇ ὑδρία, ἢ καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ, καὶ ἰδοὺ συλλέγω δύο ξυλάρια, καὶ εἰσελεύσομαι, καὶ ποιήσω αὐτὸ ἐμαυτῆ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγόμεθα καὶ ἀποθανούμεθα. Καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ πρὸς αὐτήν, θάρσει, εἴσελθε, καὶ ποιήσον κατὰ τὸ ῥήμά σου, ἀλλὰ ποιήσον μοὶ ἐκεῖθεν ἐγκρυφίαν μικρὸν ἐν πρώτοις, καὶ ἐξοίσεις μοί, σεαυτῆ δὴ καὶ τοῖς τέκνοις σου ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτων, ὅτι τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, Ἡ ὑδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐκλείπει καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει ἕως ἡμέρας τοῦ δοῦναι Κύριον τὸν Θεὸν ὑετὸν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη ἡ γυνή, καὶ ἐποίησε κατὰ τὸ ῥῆμα Ἐλιοῦ, καὶ ἤσθιεν αὐτὸς καὶ αὐτή, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ ὑδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐξέλιπε, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήθη, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὁ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἐλιοῦ. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, καὶ ἡ ῥώστησεν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς, τῆς κυρίας τοῦ οἴκου, καὶ ἡ ἄρρωστία αὐτοῦ κραταιὰ σφόδρα, ἕως οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ πνεῦμα. Καὶ εἶπεν ἡ γυνή πρὸς Ἐλιοῦ, τί ἐμοὶ καὶ σοί, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; εἰσηλθες πρὸς μέ τοῦ ἀναμνησαί τας ἁμαρτίας μου, καὶ θανατῶσαι τὸν υἱόν μου; Καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ πρὸς αὐτήν. Δός μοι τὸν υἱόν σου. Καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὑπερῶον, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, καὶ ἐκοίμισεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ. Καὶ ἀνεβόησεν Ἐλιοῦ, καὶ εἶπεν. Οἴμοι! Κύριε, ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐκάκωσας τοῦ θανατῶσαι τὸν υἱὸν αὐτῆς, Καὶ ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν κυριον, καὶ εἶπε, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτό. Καὶ ἐγένετο οὕτω, καὶ ἀνεβόησε, καὶ ἤκουσε Κύριος ἐμφωνῆ Ἐλιοῦ, καὶ ἐπεστράφη ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου πρὸς ἔγκατον αὐτοῦ, καὶ ἔζησε. Καὶ ἔλαβεν Ἠλίας τὸ παιδάριον, καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὑπερώου εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ, Βλέπε, ζῆ ὁ υἱός σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνή πρὸς Ἐλιοῦ, Ἴδου τοῦτο ἔγνωκα, ὅτι σὺ ἄνθρωπος εἶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ῥῆμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν.

Βασιλειῶν γ' τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 18, 1, 17-46 & 19, 1-16)

Ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἐλιοῦ τὸν Θεσβίτην ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ τρίτῳ, λέγον, Πορεύθητι, καὶ ὄφθητι τῷ Ἀχαάβ, καὶ δώσω τὸν ὑετὸν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο, ὡς εἶδεν Ἀχαάβ τὸν Ἐλιοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Σὺ εἶ αὐτὸς ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραὴλ; Καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ. Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὸν Ἰσραὴλ, ἀλλ' ἢ σὺ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπορεύθητε ὀπίσω τοῦ Βάαλ. Καὶ νῦν ἀπόστειλον, καὶ συνάθροισον πρὸς μέ πάντα, Ἰσραὴλ εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον, καὶ τοὺς προφῆτας τοῦ Βάαλ, τετρακοσίους καὶ πενήκοντα, καὶ τοὺς προφῆτας τῶν ἄλσῶν τετρακοσίους, ἐσθίοντας τράπεζαν Ἰεζάβελ. Καὶ ἀπέστειλεν Ἀχαάβ εἰς πάντα Ἰσραὴλ, καὶ ἐπισυνήγαγε πάντας τοὺς προφῆτας εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἐλιοῦ. Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις ὑμῶν. Εἴ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ, εἰ δὲ ὁ Βάαλ αὐτός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ πρὸς τὸν λαόν. Ἐγὼ ὑπολέλειμμα προφήτης τοῦ Κυρίου μονώτατος, καὶ οἱ προφήται τοῦ ἄλσους σφόδρα πολλοί. Δότωσαν οὖν ἡμῖν δύο βόας καὶ ἐκλεξάσθωσαν ἑαυτοῖς τὸν ἕνα, καὶ μελισάτωσαν, καὶ ἐπιθέτωσαν ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθέτωσαν. Καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸν βοῦν τὸν ἄλλον, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῶ. Καὶ βοᾶτε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ὑμῶν καὶ ἐγὼ ἐπικαλέσομαι ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου. Καὶ ἔσται ὁ Θεὸς δς ἂν ἀκούσῃ ἐν πυρὶ, οὗτος Θεός. Καὶ ἀπεκρίθη πᾶς ὁ λαὸς καὶ εἶπε, καλὸν τὸ ῥῆμα, ὁ ἐλάλησας σήμερον. Καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ τοῖς προφήταις τῆς αἰσχυνης, Ἐκλέξασθε ἑαυτοῖς τὸν μόσχον τὸν ἕνα, καὶ ποιήσατε πρῶτοι, καὶ ἐπικαλεῖσθε ἐν ὀνόματι Θεοῦ ὑμῶν, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῆτε. Καὶ ἔλαβον τὸν μόσχον, καὶ ἐποίησαν οὕτω, καὶ ἐπεκάλουν τὸ ὄνομα τοῦ Βάαλ ἐκ πρωΐας ἕως μεσημβρίας, λέγοντες. Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Βάαλ, ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις, καὶ διέτρεχον ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, οὗ ἐποίησαν. Καὶ ἐγένετο μεσημβρία, καὶ ἐμυκτήρισεν αὐτούς Ἐλιοῦ ὁ Θεσβίτης, καὶ εἶπεν. Ἐπικαλεῖσθε ἐν φωνῇ μεγάλη, ὅτι ἀδολεσχία ἐστὶ τῷ Θεῷ ὑμῶν. Καὶ ἐγένετο, ὡς ὁ καιρὸς ἔστη τοῦ ἀναβῆναι τὴν θυσίαν, καὶ οὐκ ἦν, ἐλάλησεν Ἐλιοῦ ὁ Θεσβίτης πρὸς τοὺς προφῆτας τῶν προσοχθισμάτων, λέγων. Μετάστητε ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸ ὀλοκαύτωμά μου. Καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ πρὸς τὸν λαόν, Προσαγάγετε πρὸς με, καὶ προσήγαγε πρὸς αὐτὸν πᾶς ὁ λαός. Καὶ ἔλαβεν Ἐλιοῦ δώδεκα λίθους κατὰ ἀριθμὸν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν Κύριος, λέγων, Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου. Καὶ ὠκοδόμησε τοὺς λίθους, καὶ ἰάσατο τὸ θυσιαστήριον Κυρίου τὸ κατεσκαμμένον, καὶ ἐποίησε θαλαά, χωροῦσαν δύο μετρητὰς σπέρματος κύκλωθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἐπέθηκε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ὁ ἐποίησε, καὶ ἐμέλισε τὸ ὀλοκαύτωμα, καὶ ἐπέθηκεν εἰς τὰς σχίδακας, καὶ ἐστοίβασεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ εἶπεν Ἐλιοῦ. Λάβετέ μοι δύο ὑδρίας ὕδατος, καὶ ἐπιχεέτωσαν

ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἐπὶ τὸ ὄλοκαύτωμα καὶ ἐπὶ τὰς σχίδακας. Καὶ εἶπεν, Δευτερώσατε, καὶ ἔδευτέρωσαν. Τρισεύσατε, καὶ ἐτρίσευσαν. Καὶ διεπορεύετο τὸ ὕδωρ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὴν θαλαὰ ἐπλησεν ὕδατος, καὶ ἀνεβόησεν Ἥλιου εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε, Κύριε ὁ Θεός, Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρὶ. Καὶ γνώτωσαν ὁ λαὸς οὗτος, ὅτι σὺ εἶ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, καὶ ἐγὼ δούλος σός, καὶ διὰ σέ πεποίηκα ταῦτα πάντα, καὶ σὺ ἐπέστρεψας τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω σου. Καὶ ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγε τὸ ὄλοκαύτωμα καὶ τὰς σχίδακας, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ θαλαά, καὶ τοὺς λίθους, καὶ τὸν χοῦν ἐξέλειξε τὸ πῦρ. Καὶ ἔπεσε πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ εἶπεν, Ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός. Καὶ εἶπε Ἥλιου πρὸς τὸν λαόν. Συλλάβετε τοὺς προφήτας τοῦ Βάαλ, μηδεὶς σωθήτω ἐξ αὐτῶν. Καὶ συνέλαβον αὐτούς, καὶ κατήγαγεν αὐτούς Ἥλιου εἰς τὸν χειμάρρουν Κισσῶν, καὶ ἐκεῖ αὐτούς ἀπέκτεινε. Καὶ εἶπεν Ἥλιου μετὰ ταῦτα τῷ Ἀχαάβ. Φωνὴ ποδῶν τοῦ ἕτεοῦ, ζευξοῦ τὸ ἄρμα σου καὶ κατάρθῃθι, μὴ καταλάβῃ σέ ὁ ἕτεός. Καὶ Ἥλιου ἀνέβη ἐπὶ τὸν Κάρμηλον, καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἔθηκε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναμέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ, καὶ ἠῤῥατο πρὸς Κύριον. Καὶ ὁ οὐρανὸς συνεσκότασεν ἐν νεφέλαις, καὶ πνεύματι, καὶ ἐγένετο ἕτεός μέγας. Καὶ ἐπορεύετο Ἀχαάβ ἕως Ἰερσάελ. Καὶ ἀνήγγειλεν Ἀχαάβ Ἰεζάβελ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πάντα, ὅσα ἐποίησεν Ἥλιου, καὶ ἀπέστειλεν Ἰεζάβελ πρὸς Ἥλιου, καὶ εἶπεν. Αὔριον θύσομαι τὴν ψυχὴν σου ὡς ἓνα ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἤκουσεν Ἥλιου καὶ ἐφοβήθη. Καὶ ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται εἰς Βηρσαβεέ, γῆν Ἰούδα καὶ ἀφῆκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας καὶ ἦλθε, καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου, καὶ ἐκοιμήθη καὶ ὑπνωσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν, καὶ ἰδοὺ τις ἤψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι φάγε καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἐπέβλεψεν Ἥλιου, καὶ ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυρίτης, καὶ καμψάκης ὕδατος. Καὶ ἀνέστη καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπέστρεψε ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καὶ ἤψατο αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἀνέστη καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ ἐπορεύθη, ἐν τῇ ἰσχυί τῆς βρώσεως ἐκείνης, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ, καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ. Καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπε, Τὶ σὺ ἐνταῦθα; Καὶ εἶπεν Ἥλιου. Ζηλῶν ἐζήλωσα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην σου οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καὶ τοὺς προφήτας σου ἀπέκτειναν ἐν ῥομφαίᾳ, καὶ ὑπολέλειμμα ἐγὼ μονώτατος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν. Πορεύου καὶ ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδόν σου, καὶ ἤξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ, καὶ χρίσεις τὸν Ἐλισαιὲ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ, εἰς προφήτην.

Βασιλειῶν γ' τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 19, 19-21 & Δ' Βασ. 2, 1, 6-14)

Ἐγένετο ἡμέρα, καὶ εὕρισκει Ἥλιου τὸν Ἐλισαιὲ υἱὸν Σαφάτ, καὶ αὐτὸς ἠροτρία ἐν βουσί. Καὶ ἀπῆλθεν Ἥλιου ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐτέρριψε τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. Καὶ κατέλιπεν Ἐλισαιὲ τοὺς βόας καὶ ἔδραμεν ὀπίσω Ἥλιου, καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ ἀνάγειν τὸν Κύριον Ἥλιου ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπορεύθη Ἥλιου καὶ Ἐλισαιὲ ἐν Γαλγάλοις. Καὶ εἶπεν Ἥλιος τῷ Ἐλισαιέ. Κάθου δὴ ἐνταῦθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ, Ζὴ Κύριος καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ σου, εἴ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἐπορεύθησαν ἀμφότεροι. καὶ πενήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν προφητῶν ἦλθον, καὶ ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν, ἀμφότεροι δὲ ἔστησαν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην. Καὶ ἔλαβεν Ἥλιος τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, καὶ εἴλησεν αὐτήν, καὶ ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καὶ διηρέθη τὸ ὕδωρ ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καὶ διέβησαν ἀμφότεροι διὰ ξηράς. Καὶ ἐγένετο, ὡς διῆλθον, εἶπεν Ἥλιος τῷ Ἐλισαιέ. Αἴτησόν με τί ποιήσω σοί, πρὶν ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ. Γενηθήτω δὴ τὸ πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ δισσωῶς ἐπ' ἐμέ. Καὶ εἶπεν Ἥλιος, ἐσκλήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. Πλὴν ἐὰν ἴδης με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοὶ οὕτως, ἐὰν δὲ μὴ, ἴδης, οὐ μὴ γένηται. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καὶ λαλούντων, καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρός καὶ ἵπποι πυρός, καὶ διεχώρισεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήθη Ἥλιος ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ἐλισαιὲ ἐώρα, καὶ αὐτὸς ἐβόα. Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ, καὶ ἵππεὺς αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτόν οὐκ ἔτι, καὶ ἐκράτησεν Ἐλισαιὲ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καὶ ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ἥλιου Ἐλισαιέ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέστρεψεν Ἐλισαιὲ καὶ ἔστη ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἔλαβεν Ἐλισαιὲ τὴν μηλωτὴν Ἥλιου, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὰ ὕδατα καὶ οὐ διηρέθη. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ. Ποῦ δὴ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἥλιου Ἀφωῶ. Καὶ οὕτως ἐπάταξε τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καὶ διηρέθη τὰ ὕδατα καὶ διῆλθε διὰ ξηράς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Γερμανοῦ

Ἡλίας ὁ ζηλωτής, καὶ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἀεροβάτης ἐδέρκετο σήμερον, τῆς παγκοσμίου μνητῆς σωτηρίας προχειριζόμενος, Ὡ δόξης ἀκραιφνοῦς, ἧς ἠξίωται ὁ ὑψηλέτης Προφήτης, καὶ Προφητῶν ἐξαιρετον ἐγκαλλώπισμα! οὗτος γὰρ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ ἄσαρκος ἄνθρωπος δέδεικται τοῖς κατορθώμασιν, Ὅν ἐπαινοῦντες εἴπωμεν, Αντιλαβοῦ ἡμῶν σοφέ, ἐν τῇ ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Ὁ αὐτὸς

Δαυϊτικῶς σήμερον πιστοί, τὸν Προφήτην Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην, καὶ ζηλωτὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, οὗτος γὰρ ἐν τῇ γλώσση τὸν οὐρανὸν ὡς σίδηρον ἐχάλκευσε, καὶ τὴν γῆν τὴν ἔγκαρπον, ἄκαρπον ἐποίησεν, Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ πῆλινος ἄνθρωπος, οὐρανοῦς τοῦ δοῦναι ὑετὸν οὐκ εἶασεν, Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ φθαρτός ἄνθρωπος, ἀφθαρσίαν ἐνδέδεται, καὶ οὐρανοῦς ἀνατρέχει ἐν πυρίνῳ ἄρματι, τὴν μηλωτὴ Ἐλισαίῳ διπλῆς τὴν χάριν χαριζόμενος, Βασιλεῖς ἐλέγχει, καὶ λαὸν ἀπειθῆ λιμῶ διαφθείρει, Τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης πάντας κατήσχυνε, καὶ τῆς χήρας τὸν υἱὸν λόγῳ ἀνέστησεν, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ διαφύλαξον τοὺς ὀρθοδόξους Βασιλεῖς ἡμῶν, καὶ τὰ τῆς νίκης τρόπαια κατὰ βαρβάρων αὐτοῖς δώρησαι.

Ὁ αὐτὸς Γερμανοῦ

Πνευματικοὶς ἄσμασι τοὺς Προφήτας τοῦ Χριστοῦ ἅπαντες εὐφημήσωμεν, Ἡλίας γὰρ ὁ Θεσβίτης, οὐρανοδρόμος γέγονε, καὶ μηλωτὴ Ἐλισαῖος, τὴν χάριν ἐδέξατο διπλῆν παρὰ Θεοῦ, καὶ φωστῆρες φαιδροὶ τῆ οἰκουμένη ἀνεδείχθησαν, πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Φωστῆρες ἀνέτειλαν τῆ οἰκουμένη δύο παμφαεῖς Ἡλίας καὶ Ἐλισαῖος, ὁ μὲν θείῳ λόγῳ, οὐρανόθεν σταγόνας ἀπεκλείσει, καὶ βασιλεῖς διήλεγξεν, ἄρματι δὲ πυρίνῳ εἰς οὐρανοῦς ἀνῆλθεν, ὁ δέ, ἀτεκνοῦντα ἰάσατο ὕδατα, καὶ διπλῆν δεξάμενος χάριν, Ἰορδάνου τὰ ρεῖθρα ἐπέζευσε, καὶ νῦν μέτ' Ἀγγέλων χορεύοντες, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς Τοῦ αὐτοῦ

Τὸ ἐξάραν ἄρμα σὲ πυρφόρον, ὡς ἐν συσσεισμῶ εἰς οὐρανοῦς, τὴν πυρίπνοον χάριν σοὶ παρέσχετο, Ἡλία Θεσβίτα, τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, ἕως ἂν κηρύξης τὴν τῶν πάντων συντέλειαν, διὸ πάρεσο διδοῦς ἡμῖν, τῶν σῶν κατορθωμάτων τὴν μῆσιν.

Δόξα... Ἦχος δ' Ἀρσενίου

Ἐν πυρίνῳ ἄρματι ἐπιδίφριος ἀρθεῖς, εἰς χώραν φωτοειδῆ μετετέθης, ὃ Θεσβίτα Ἡλιοῦ, αἰσχύνης δὲ προφήτας κατήσχυνας, ὁ τὸν οὐρανὸν λόγῳ δεσμεύσας, ὡσαύτως λύσον καὶ ἡμῶν τὰ πταίσματα, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς

Ὁ πρὸ συλλήψεως ὢν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος, ὁ νοὺς ὁ πύρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλέορτους, πανηγυρίσαι τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ, Οὗ ταῖς πρέσβειαις διαφύλαξον, τὸν λαόν σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ βλάβης παντοίας, τοῦ δολίου ἀνενόχλητον.

Στίχ. Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονηρεῦσθε.

Ὁ οὐρανόφρων Ἡλίας ὁ Προφήτης, θεώμενος ἅπαντα ἀπὸ Κυρίου Θεοῦ, τὸν Ἰσραὴλ ἐκπορνεύσαντα, καὶ τοῖς εἰδώλοις, προστετηκότα ζήλω πυρούμενος, νεφέλας συνέστειλε, καὶ γῆν ἐξήρανε, καὶ οὐρανοῦς λόγῳ ἔκλεισεν, εἰπὼν, οὐκ ἔσται, σταγὼν ἐν γῆ, εἰ μὴ ἐμοῦ διὰ στόματος, Αὐτὸς ὑπάρχει ἐστιάτωρ νῦν, ὡς ἀφθόνως ἡμῖν παρεχόμενος, ἀνεκκάλητον χάριν, τοῖς πιστῶς αὐτὸν γεραίρουσι.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ὁ τῶν ἀρρήτων ἐπόπτης μυστηρίων, σὺ τὰ Ἰορδάνια ρεῖθρα διέρρηξας, σὺ τὴν ἀπάτην ἐτέφρωσας, τὴν τῶν εἰδώλων, τὴν ἀστραπὴν τῶν θεῶν ῥημάτων σου, σὺ παρανομήσαντα ἤλεγξας ἄνακτα, καὶ ἱερεῖς ἐθανάτωσας, τῆς ἀνομίας, καὶ τὴν θυσίαν εὐχὴ ἐνέπρησας, καὶ τοὺς φλογώδεις, τοῦ λαοῦ σου νῦν, τῶν παθημάτων καὶ θλίψεων ἄνθρακας, Ἡλιοῦ σὴς πρεσβείας τῷ πυρὶ ἐναπομάρανον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Προφήτα κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης οὐδέποτε χωρίζη, καὶ ἐκάστω ἀσθενοῦντι ἀεὶ παρίστασαι, ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος, Αἴτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας, Ἐλισαίω τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καὶ λεπροὺς καθαρίζει, διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ

Φωστήρα παμφαή, διφρηλάτην πυρφόρον, καὶ ἄγγελον σαρκί, ζήλου πνέοντα θείου, δυσσέβειαν τρέποντα, παρανόμους ἐλέγχοντα, κορυφαῖόν τε, τῶν Προφητῶν σε συμφώνως καταγγέλλομεν, μάκαρ θεόπτα Ἡλία, διὸ ἡμας φρούρησον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώξεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος ὁ αὐτός

Θεῶ δι' ἀρετῆς, ἀκραιφνοῦς ὠκειώθης, οὐράνιον ζωὴν, ἐπὶ γῆς βιωτεύσας, ζωὴν δὲ τῆς χάριτος, κεκτημένος μακάριε, σοὶς φυσῆμασι, παῖδα θανόντα ἐγείρεις, μένεις δ' ἄφθαρτος, κρείττων εἰσέτι θανάτου, Ἡλία θεόπνευστε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μητέρα σὲ Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθω καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες.

Ὁ πρῶτος Κανὼν Ἰωάννου Μοναχοῦ, φέρων Ἀκροστιχίδα τὴν δὲ ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Αἰνῶ χορεύων Ἡλιοῦ τὰ θαύματα.

Ὦδὴ α' Ἑχὸς β'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ἄδειν προηρημένοι, τῶν Ἡλιοῦ θαυμάτων, τὴν πυρίπνοον δύναμιν, τῆς πυρομόρφου καὶ σεπτῆς, γλώσσης τῆς τοῦ Πνεύματος, τὸ σθένος ἐπαξίως ἐπικεκλήμεθα.

Ἰλαθι θεοφόρε, καὶ τῆς ἀπόρου γλώσσης, τὸ στενὸν τε καὶ δύσηχον, τὴ ἐνεργεία τοῦ ἐν σοί, Πνεύματος διάνοιξον, καὶ τράνωσον, πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου.

Νέμεις τὰ ὑπὲρ φύσιν, τοῖς πειθαρχοῦσι Λόγε, τοῖς σεπτοῖς σου προστάγμασι, καὶ ὑποτάττεις ὑετοῦ, πύλας διὰ Πνεύματος, σθενούμενον τὸν λόγον ἀπεργαζόμενος.

Θεοτοκίον

Μόνη εὐλογημένη, τὸ καθαρὸν καὶ θεῖον, τῆς ἀγνείας κειμήλιον, τῆς ἀκαθάρτου τῶν παθῶν, κάθαρον ἰλύος με, αἰτοῦσα συγχώρησιν τῶν πταισμάτων μου.

Δεύτερος Κανὼν, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Νέμοις μάκαρ μοὶ θεῖαν Ἡλιοῦ χάριν. Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἑχὸς πλ. δ'
Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θεαῖς, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.

Ἐν τῷ σὲ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα, πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σὲ τεθέαται μάκαρ, διὸ ταῖς σοῖς παρακλήσεσι, ῥύσαι με πρὸς αἰωνίζοντος.

Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐξήλωσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε, διὸ με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θεοῦ πλησθέντα, τὸ ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σὲ γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον

Οὐπερούσιος Θεὸς Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὤφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος, ὃν ἔκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ῥύσασθαι.

Ὦδὴ γ'
Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως

Ὡς ἄριστος προφήτα ὁ ἐστιάτωρ, ὁ κόραξι τελῶν σοὶ τὴν πανδαισίαν, ὁ μόνος ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκίας, ὃ πάντες κράζομεν, Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Χάρις τῷ εὐεργέτῃ καὶ κηδεμόνι, τῷ χήραν καὶ Προφήτην ἀλληλοτρόφους, ἀρρήτῳ ἐκτελέσαντι προμηθεῖα, ὃ πάντες κράζομεν, Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ὁ κλείσας ὀμβροτόκους νεφέλας ὕειν, τροφῆς ἠπορημένη τὴ Σαραφθία, τὰ λείψανα τῆς βρώσεως ἀνευδότης, ψεκάζειν ἔδρασας, διὸ καὶ ἔκραζες, Ὡς οὐκ ἔστιν, Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη παρὰ πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος, μεγάλων ἠξιώθης καὶ ὑπὲρ φύσιν, Θεὸν γὰρ τὸν ἀχώρητον πάση κτίσει, ἐν μήτρᾳ ἠνεγκας, καὶ ἐσωμάτωσας, ὅθεν Θεοτόκον σὲ πιστεῖ σέβωμεν.

Ἄτερος

Οὐρανίας ἀνίδος

Ἰερεῖς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεῖς ἔκτεινας, ἐνδοξε Προφήτα, ζήλω Θεοῦ πυρπολούμενος, ὅθεν κραυγάζω σοί, Τῶν τῆς αἰσχύνης με ἔργων, καὶ διαγωνίζοντος πυρός ἐξάρπασον.

Σὲ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν μέγιστον, σώζειν με δυνάμενον, πάσης Μάκαρ κακώσεως,

προσεπικάμφθητι, τὴ ταπεινὴ μου δεήσει, καὶ μὴ ὑπερίδης με, παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεὸς σε, ὁ παντουργὸς ἔνδοξε, πάλαι Ἡλιοῦ, δι' ὀρνέου τρέφων Προφήτά σε, ὄν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με, καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος, ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον

Ἀδιόδευτε πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν φέρουσα, πύλας μετανοίας μοὶ Κόρη, ἄνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα, ἁμαρτιῶν μου τὸν ρύπον, ὄμβροισ τοῦ ἐλέους σου, θεοχαρίτωτε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ὡς Προφήτης τοῦ ὄντως θείου φωτός, τοὺς προφήτας τοῦ ψεύδους καταβαλῶν, ἐν τούτῳ διήλεγξας, Ἀχαάβ ἀνομήσαντα, μὴ προσκυνεῖν διδάξας, τῷ Βάαλ πανένδοξε, καὶ εὐχὴ αἰτήσας, ἐξ ὕψους τὰ νάματα, ὅθεν καὶ πυρίνω, ἀνελήφθης Ἡλία, ὀχήματι μετάρσιος, διφρηλάτης πρὸς Κύριον, διὰ τοῦτο βοώμέν σοί, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοώμέν σοί, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ὦδὴ δ'

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοὴν

Ῥιζοτόμος μὲν ὄφθης, κακίας σαφῶς Προφήτα, ἀρετῆς δὲ φυτοκόμος, διὸ τιμώμέν σε.

Ἐλοιδορεῖτο λόγοις σε, χήρα τροφός, τὸν θάνατον Προφήτα, τοῦ παιδὸς τὴν ἔγερσιν ἐπισπεύδουσα.

Ἵπεσημῆνω δόξαν Τριάδος σαφῶς, ἐμπνεύσει τρισαρίθμω τῇ μητρὶ τὸν παῖδα ζῶντα δωρούμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, βότρυν Ἀγνή, τῆς σωτηρίας οἶνον, πάσιν ἀναβλύζειν ἐκυοφόρησας.

Ἄτερος

Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε

Κάμπει τὸν σόν, ζῆλον Θεὸς πυρακτούμενον, καὶ πρὸς χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι, τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλή, Ἡλιοῦ φυγάδα, γεγενημένον θεσπέσιε διὸ σὲ ἱκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινώσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Ἄμαρτιῶν, νέφη δεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμῖαι, βίου μὲ χειμάζουσι, καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα, Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοί, σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν παράσχου μοὶ σώματος, τὸν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν, μάκαρ Ἡλιοῦ, Κύριον τῆς δόξης, καὶ ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου, κατευόδωσον, σὲ γάρ, ἀγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον

Μετὰ πασῶν, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν Ἀθλητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ὁσίων ἱκέτευε, τυχεῖν μὲ σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἁμαρτόντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

Ὦδὴ ε'

Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός

Νόμος πατρῴος σε, ὡς πρεσβευτὴν παναληθῆ ἔδειξε, τερατουργόν, ἐκτρέποντα φύσεις, στοιχείων

Ἡλιοῦ, καὶ ὄσιον θῦμα, φλογίζοντα νάμασιν.

Ἦσχυνας ἄριστα, ὡς ἀλνθείας λατρευτῆς Ὅσιε, τῆς ἐναγοῦς προφήτας αἰσχύνης, παμμάκαρ Ἡλιοῦ, σαφῶς ὑπογράψας, Τριάδος τὴν δύναμιν.

Λόγῳ τῆς χάριτος, ἱερατεύων Ἡλιοῦ τέθυκας, τοὺς ἱερεῖς, τῶν προσοχθισμάτων, ἀθώοις σου χερσὶ, καθάπερ ποδήρει, τῷ ζήλῳ κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Σοὶ τὴ τεκούση Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κρᾶζομεν, Χαῖρε ἀγνή, Χαῖρε ἢ τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν, Χαῖρε ἢ χωρήσασα Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ἴτερος

Ἴνα τι με ἀπόσω

Ὁμβροτόκους νεφέλας, εἵργεις πυρακτούμενος ζήλῳ τῆς πίστεως, ἀλλὰ δέομαί σου, Ἡλιοῦ Ἱεραῖς μεσιτεῖαις σου, τὴν φλογμῶ τακεῖσαν τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου θείαις, ἐπομβρίας ἀρδεῦσαι καὶ σώσαί με.

Ἱερεὺς δεδειγμένος τέθυκας, ἀθώοις σου χερσὶ πανόλβιε, τῶν προσοχθισμάτων, Ἱερεῖς ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα, ἀλλὰ δέομαί σου, πάσης ἀτόπου ἀμαρτίας ἀβλαβῆ με Προφήτα συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι Προφήτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ θύματα, ἐκτελέσας πίστει, διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, τὸν Ἱερὸν ἀνάσαι πόθον, τὰ ὑλώδη μου πάθη συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον

Ἐπὶ σὲ ὥσπερ ὄμβρος, Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος, ὃν δυσώπει Κόρη, ἐπομβρίσαι μοι νὺν κατανύξεως, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ῥύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου πανάμωμε.

Ὡδὴ ς'

Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων

Ἴνδαλμα θεοσεβείας, καὶ βίου ἀκραιφνεστάτου, φυτουργὸς ἀγνείας ἐγένου, Ἀγγέλων τε μίμημα θεσπέσιε, Ἡλιοῦ θεοφόρε.

Οἰστρὸς σὲ προφητοκτόνου, γυναιίου ἐκδειματώσας, τὸν δεσμεῖν καὶ λύειν λαχόντα, ὄμβρων ἐπίβλυσιν θεσπέσιε, Ἡλιοῦ φυγαδεύει.

Ἐψώσας γονυπετῆ σας, νοὸς μετάρσιον ὄμμα, δι' ἱκετηρίας ἱεράς, λύσιν ποιούμενος, καὶ ἀϋλακας, γῆς ἐμέθυσας ὄμβρω.

Θεοτοκίον

Βᾶτος σὲ ἐν τῷ Σιναιῷ, ἀφλέκτως προσομιλοῦσα, τῷ πυρὶ προγράφει Μητέρα, τὴν ἀειπάρθενον, ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Ἴτερος

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ σοὶ ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ, κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσωπούντά σε, Ἡλιοῦ τὸν μέγαν, καὶ τὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Ἀγνείας ὡς φυτουργός, ἀγνὸν ψυχὴ με συντήρησον, ὡς ζηλωτῆς Ἡλιοῦ, ζήλου θείου πλήρωσον, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως τῆς Κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιά, ὀδὸν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θεία ῥοπή, διὸ ἱκετεύω σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεύσθαί με, θεοφόρε ἐνδυνάμωσον.

Θεοτοκίον

Ἡ πύλη ἢ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδους θείας ὑπάνοιζον, τὴ ταπεινὴ μου ψυχὴ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι,

ἐξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτόκε ἀπολήψομαι.

Κοντάκιον Ἦχος β' Αὐτόμελον

Προφήτα καὶ προόπτα τῶν μεγαλουργιῶν τοῦ Θεοῦ, Ἥλια μεγαλώνουμε, ὁ τῷ φθέγματί σου στήσας τὰ ὑδατόρρυτα νέφη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Ὁ Οἶκος

Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δὲ τὴν ἄμετρον φιλοανθρωπίαν, θεασάμενος ὁ Προφήτης Ἥλιας, ἐταράπτετο θυμούμενος, καὶ λόγους ἀσπλαγχνίας πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον ἐκίνησεν, Ὁργίσθητι βοήσας, ἐπὶ τοὺς ἀθετήσαντάς σε, Κριτὰ δικαιοσύνη, Ἀλλὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδόλως παρεκίνησε πρὸς τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς αὐτὸν ἀθετήσαντας ἀεὶ γὰρ τὴν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς εἰς οὐρανούς τυρφόρου ἀναβάσεως τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.

Στίχοι

- Ἐπέσχεν ὄμβρον, πῦρ τρίτον φέρων κάτω,
- Σχίζει δὲ ρεῖθρον Ἥλιας τρέχων ἄνω.
- Δίφρω ἀνηρπάγης περὶ εἰκάδα, Ἥλια ἱπεῦ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Βᾶτος ἐν ὄρει πυρὶ

Τὴν παραδόξως θεόθεν σοί, σχεδιασθεῖσαν δυναμὶν ἐνδεδικῶς, τροφὴ μιὰ τεσσαρακονθήμερον, Ἡλιοῦ θεσπέσιε, τὴν δολιχὴν καταλέλυκας ὁδόν, διὸ ἐν Χωρήβ χορεύων ἔψαλλες, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αὐρα πραεῖα ὑπέδειξε, καὶ λεπτοτάτη Κύριον σοὶ Ἡλιοῦ, Θεῷ ζηλοῦντι παντοκράτορι, οὐχὶ πνεῦμα βίαιον, οὐ συσσεισμός, οὐδὲ πῦρ ἐκδειματοῦν, διὸ Ἰησοῦ τῷ πρᾶω ψάλλομεν, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοφανείας ἠξίωσαι, καὶ προφητείας ὥσπερ ὁ μέγας Μωσῆς, προφήτας χρίων διὰ Πνεύματος, Ἡλιοῦ θεσπέσιε καὶ βασιλεῖς, καὶ τῆς δόξης ἐν θαβώρ, Χριστοῦ θεατῆς γενόμενος βοᾷς, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ τὴν σὴν ὁ πανάγαθος, Λόγος οἰκήσας Ἄχραντε ὑπερφῶς, Θεοῦ Πατρός, ἡμᾶς ἀνέπλασε, καὶ ζωῆς ἠξίωσε τῆς ἐν Ἐδέμ, διὸ Θεοτόκον σὲ πάντες πιστοὶ, προσκυνοῦντες ἀναμέλπομεν, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἴτερος

Θεοῦ συγκατάβασιν

Λαὸν ἀπολλύμενον, κατοικτιρήσας, ζήλω τῆς πίστεως, ἐπικλήσεσι θεαίαις, πῦρ κατηγάγου φλογίζον Ἐνδοξε, ὅσιον θῦμα, διὸ ἱκετεύω σε, Τῆς αἰωνίου φλογός, ῥύσαι καὶ σώσον με.

Ἴδεῖν κατηξίωσαι, θαβώρ ἐν ὄρει, Θεοῦ τὸ πρόσωπον, ὃν δυσώπει Προφήτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐν ἡμέρα τῆς δίκης θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Ὀδὸν πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας πολλὰς ὑφίσταμαι, Ἀγαθὲ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τὴν προστασία σου, ἐπιστηρίζων γνώμη σαλευόμενον, καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς Ἡλιοῦ νεύοντα.

Θεοτοκίον

Ἵμνω σὲ Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω θεοχαρίτωτε, τὴν ἀγνήν σου λοχείαν, βοήθησόν μοι βίου τοῖς

κύμασι, χειμαζομένω, καὶ δίδου κατάνυξιν, τῇ Ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

Ὡδὴ η'

Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν

Ἄριστα εὗρεν Ἀχαάβ, τὴν τοῦ γένους εὐπρεπῆ πανωλεθρίαν, Προφήτου ἐλεγμῶ, μαιφόνου μύσους ἀντέκτισιν, ὁ Θεοσβίτης δὲ ἐκ πυριπνόου φρενός, τῷ Ζωοδότῃ ὕμνον ἀνεμέλλετο, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦγει σοὶ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καταφλέγον Ἥλιοῦ ἐπιθεμένους, πενήκοντα δισσοὺς, ὡς Θεοῦ ἀρίστω θεράποντι, τῷ κρατοῦντι γάρ της ἀειζώου ζωῆς, θεοπρεπῶς τὸν ὕμνον ἀνεκραύγαζες, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μύστην σὲ ἔδειξε Χριστός, ὡς ἀγνείας φυτουργὸν ὁ τῆς Παρθένου, ὑπέρθεος βλαστός, ἐν θαβῶρ τῆς θείας σαρκώσεως, τῆς θεότητος τὸ ἀκατάληπτον φῶς, ἐν τῇ αὐτοῦ σαρκὶ δεικνὺς σοὶ κράζοντι, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐτερος

Ἑπταπλασίως κάμινον

Χωρητικὸν δοχεῖόν σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν, ἄγγελον ἐν γῆ, πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα προφήτας, Ἥλιοῦ καὶ αἰσχύνης, συγκόπτοντα μαχαίρα ἱερεῖς, διὰ τοῦτο, βοῶμέν σοί, Μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνης ρύσαι.

Ἄρμα πυρὸς σε ἔλαβεν, ἀπὸ γῆς πυρακτούμενον, ζήλω Ἥλιοῦ, τῷ θεϊκῷ θεόπνευστε, διὸ ἱκετεύω σε, τῶν ἐν τῇ γῆ μὲ πάντων κακῶν τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουφίζειν τὸν νοῦν μου, τεθρίππω, καὶ πρὸς νύσσαν, οὐρανίαν μὲ φθᾶσαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει, Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ῥήματι ζώντι ἔκλεισας, οὐρανὸν ὑετίζοντα, ῥήματί σου νῦν, πνευματικῶ διανοιζον, τὰς πύλας μοὶ δέομαι, τῆς μετανοίας Ἄγιε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου, κατανύξεως ὄμβρους, καὶ σώσόν με βοῶντα Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Ἴσοσθενὴ ὁμότιμον, ὁμοούσιον, σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, ἐν μιᾷ θεότητι, Πατέρα δοξάζομεν, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, Ἄγιον, ἄδυτον αὐγὴν, ὁμοβασιλείον κράτος, καὶ μέλομεν συμφώνως, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νομοθετῶν εὐσέβειαν, καὶ διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπέφανεν, ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, ὑπεραγία Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης, ὑπανοίξαι μοὶ πύλας, καὶ σώσαι με βοῶντα, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστήρα

Ἄτρεπτον ἀνθρώποις πορείαν ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, τῇ μηλωτῇ τὸν ῥοῦν τὸν Ἰορδάνιον, ὁ Θεοσβίτης περαιωθεὶς, διφρηλάτης αἰθέριος, οὐρανοδρόμον ἦνυσε, ξένην πορείαν διὰ Πνεύματος.

Τῆς θεοσεβείας τῷ ζήλω, ὁ Θεοσβίτης πυρπολούμενος, ἐν πυριμόρφῳ ἄρματι ἐπαίρεται, μηλωτὴν δὲ ἐπιβαλῶν, ὃν λαθεῖν οὐ δεδύνηται, Ἐλισσιεὶ δισσοῦμενον, καταλιμπάνει θεία χάριτι.

Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ Θεοσβίτης σὺν Μωσῇ καθορᾷ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδία οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ θαβῶρ τὸν παντοκράτορα.

Θεοτοκίον

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἴτερος

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς

Ἴδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὔρα Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς, πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας Ἐνδοξε, ὅθεν δυσωπῶ σὲ σαις προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ὡς πάλλαι Ἰορδάνην τῇ μηλωτῇ, διαρρήξας διέβης πανόλβιε, οὔτῳ καμοῦ, τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους ἐπιπέμπων μου τῇ ψυχῇ, δακρύων καθ' ἐκάστην, Προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρουν προξενούντάς μοί.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς τε παρατροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ρύσαι με, ἔνδοξε Προφήτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου βοῶ σοί, καὶ τῆς ἐν τῇ γεέννῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἡρπάγης πρὸς τὸ ὕψος Ἐλισαιέ, δισσομένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπῶν, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ, μεθ' οὗ ἀπαύστως αἰτήσαι, νίκην οὐρανόθεν τῷ Βασιλεῖ, καὶ ἄφεςιν πταισμάτων, προστάτην σὲ πλουτοῦντι, πρὸς τὸν Δεσπότην ἀκαταίσχυντον.

Θεοτοκίον

Φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθῇ, μὴ παρίδης πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς, αἰτήσαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσασθαι Παρθένε, καὶ θείας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρότητα.

Ἐξαποστειλάριον

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε

Φῶς ἐν πυρίνῳ τεθρίπτῳ, οὐρανοδρόμον σὲ δείξαν, ἀρματηλάτην Ἡλία, οὐ κατηνάλωσεν ὄλω, πῦρ γὰρ ἐν γλώσση πηλίνη, εἴλκυσας κάτω, καὶ ἀνεξήρανας ὄμβρους.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡ Τεκοῦσα Παρθένε, δυσώπησον σαις πρεσβείαις, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τοῦ οἰκτιρῆσαι καὶ σῶσαι, τοῦ αἰωνίου μὲ σκότους, τὸν πεποιθότα, τῇ σῇ σεπτῇ ἀντιλήψει.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ' δευτεροῦντες τὸ ἄ'.

Ἦχος πλ. δ'

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι

Ὅτε σὺ Προφήτα θεσπέσιε, τῷ Θεῷ δι' ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν εἰληφῶς, τὴν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετερρύθμισας, καὶ πύλας, ὑετοῦ θέλων ἀπέκλεισας, καὶ ἄνωθεν πῦρ κατήγαγες, καὶ δυσσεβεῖς κατηνάλωσας, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Ζήλω τοῦ Κυρίου πυρούμενος, παρανόμους βασιλεῖς σὺ διεξήλεγξας σφοδρῶς, τῆς αἰσχύνης ἱερεῖς, σὺ ἐθανάτωσας θερμῶς, ἀνήψας, πῦρ ἐν ὕδατι παράδοξον, τροφήν δέ, ἀγεώργητον ἐπήγασας, καὶνάματα Ἰορδάνια, τῇ μηλωτῇ σου διέτεμες, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅτε σὺ Προφήτα κατέδειξας, ἐπὶ γῆς ὡς ἀληθῶς, τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, τὴν ζωὴν ἐν σεαυτῷ, τὴν ἐνυπόστατον πλουτῶν, θανόντα, σοῖς φουσήμασιν ἀνέστησας, θανάτου, κρείττων ἔτι σὺ διέμεινας, ἄρμα πυρὸς ἐπιβέβηκας, αἰθέριος ἀνυψούμενος, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκραιμόνας, καὶ παμφαεῖς φωστήρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Ἡλίαν καὶ Ἐλισαῖον καὶ Χριστῷ ἐκβοήσωμεν χαρμονικῶς, Εὐσπλαγγνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἰκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεςιν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, και Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου ἤ γ' καὶ ς' Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος
Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου
Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι...

Κοινωνικὸν
Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις. Ἀλληλούϊα.